

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobce: **Y. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č. j. OAM-13/LE-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č.j. OAM-13/LE-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 15. 5. 2014.

V žalobě namítá porušení ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu a čl. 5 odst. 1 písm. f) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen „Úmluva“).

Žalobce uvádí, že uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný

pořádek za současného předpokladu, že uplatněný postup nebude v rozporu s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika (dále jen „ČR“) vázána. Podle žalobce žalovaný pochybil v obou směrech.

K požadavku nebezpečí pro veřejný pořádek žalobce uvádí, že je si vědom, že porušil právní předpisy ČR na úseku cizinecké legislativy, v důsledku čehož mu bylo v roce 2011 uděleno rozhodnutí o správním vyhoštění na 3 roky. Po udělení správního vyhoštění pobýval žalobce na území ČR v postavení žadatele o mezinárodní ochranu, a to až do 19. 9. 2013. Ztrátu cestovního dokladu nahlásil žalobce dobrovolně, v zájmu řešení své pobytové situace.

Správní orgán však v napadeném rozhodnutí uvádí skutečnosti ohledně předchozích právních vyhoštění žalobce jako jediné důvody, ve kterých spatřuje v chování žalobce existenci „nebezpečí pro veřejný pořádek“. Správní orgán vůbec nevzal v úvahu jiné relevantní skutečnosti, např. délku pobytu žalobce na území ČR (od roku 2004). Žalobce se domnívá, že v tomto směru došlo ze strany správního orgánu k překročení meze správního uvážení, v rozporu s § 2 správního řádu. Ačkoliv žalovaný zde používá neurčitý právní pojem „veřejného pořádku“, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí znát, jak tento neurčitý pojem vykládá.

V souvislosti s výkladem pojmu „nebezpečí pro veřejný pořádek“ žalobce odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž uvedený soud zaujal právní názor k výkladu pojmu závažného narušení veřejného pořádku ve vztahu k zákonu o pobytu cizinců a vyhoštění cizince a konstatoval, že *„narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1991 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlédnout k jeho celkové životní situaci.“* Žalobce se domnívá, že pokud by jeho jednání bylo žalovaným nahlíženo v souladu s citovanou judikaturou, nebyly by podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí naplněny. Žalobce navíc dodává, že v napadeném rozhodnutí nebyly vůbec zohledněny individuální okolnosti jeho života a jeho celková životní situace.

Podle žalobce bylo napadené rozhodnutí vydáno v rozporu s mezinárodními závazky. Jakékoli omezení osobní svobody musí odpovídat taxativně vymezeným výjimkám podle čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Stát má zajistit, aby byla detence použita pouze po pečlivém posouzení její nezbytnosti v každém jednotlivém případě, jako přiměřená odpověď a na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit méně invazivní nebo donucovací opatření k dosažení stanovených cílů. Žalobce se domnívá, že s uvedenými závazky se žalovaný nevypořádal vůbec nebo nedostatečně.

Dle názoru žalobce je rovněž nepřiměřená také délka povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný tuto dobu stanovil až do vycestování, nejdéle do 15. 5. 2014, čímž fakticky předvídá negativní výsledek řízení o udělení mezinárodní ochrany, s jehož délkou se také nevypořádal. V napadeném rozhodnutí navíc zcela absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální délky povinnosti setrvat v ZZC. Žalovaný dále ani vůbec nezvažoval alternativy k povinnosti setrvat v ZZC v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se dále domnívá, že jeho povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, která mu byla žalovaným stanovena, tedy prakticky jeho zajištění, je i v rozporu se Směrnicí UNHCR o zajištění, podle které nezákonný vstup nebo pobyt žadatelů o udělení mezinárodní ochrany neposkytuje státům automaticky možnost žadatele zajistit nebo jiným způsobem omezit jejich svobodu pohybu.

Žalobce rovněž upozorňuje na rozpor rozhodnutí s právem Evropské unie, konkrétně s rozhodnutím Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) o předběžné otázce

NSS v případě C-534/11, *Mehmet Arslan*. Dle uvedeného rozhodnutí musí správní orgán rozhodující o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu individuálně posoudit všechny relevantní okolnosti, posoudit, jestli byla žádost o mezinárodní ochranu podaná s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a posoudit objektivní nutnost pokračování zajištění, což žalovaný nedodržel.

Žalobce je rovněž toho názoru, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak jej vyžaduje § 68 odst. 3 správního řádu. Dle tohoto ustanovení je správní orgán povinen uvést důvody výroků, podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Namísto toho zde však žalovaný pouze rekapituluje informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené zmíněným ustanovením správního řádu.

Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby a námitek v ní uvedených, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některý z právních předpisů či dalších v žalobě citovaných dokumentů a odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, na základě jakých konkrétních skutečností vztahujících se k chování žalobce dospěl k závěru o důvodném ohrožení veřejného pořádku.

V době podání (v pořadí již druhé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl žalobce cizincem zajištěným podle zvláštního právního předpisu. Žalovaný při svém rozhodování vycházel tudíž oprávněně z informací poskytnutých Policií ČR v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění dne 8. 1. 2014 a dále z informací obsažených v rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 8. 1. 2014, obě rozhodnutí jsou v odůvodnění řádně označena. Žalobce nerespektoval vědomě a opakovaně požadavky, které právní řád České republiky klade na cizince, jež hodlají pobývat na území ČR, nerespektoval ani vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění a trest vyhoštění a nevycestoval ve lhůtách, ve kterých byl povinen z území vycestovat, naopak nadále vědomě pobýval na území ČR neoprávněně. Rovněž tak v ČR již jedenkrát neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 3. 8. 2011, toto v pořadí první řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím NSS dne 19. 9. 2013.

Žalovaný správní orgán má za to, že ve svém rozhodnutí zcela důvodně dovodil v případě žalobce naplnění zákonných podmínek pro stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, když na základě shromážděných podkladů shledal v jeho konkrétním případě na základě v odůvodnění rozhodnutí popsánoho jednání důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek. Veřejný pořádek znamená nepochybně dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád, jedná se o stav, kdy jsou dodržovány právní a další normy chování, s jejich dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí s tím, že jejich porušení bude sankcionováno.

Žalovaný má za to, že ve svém rozhodnutí uvedl konkrétní skutečnosti, na základě kterých dospěl k závěru o důvodnosti možné hrozby pro veřejný pořádek ze strany žalobce, když poukázal na předchozí porušování právních předpisů ze strany žalobce. Porušování právních předpisů a nerespektování pravomocných rozhodnutí je pak zřejmé porušení pravidel, která představují veřejný pořádek, když za porušení veřejného pořádku je nutno považovat již takové jednání, které je v rozporu s pravidly morálky. Obecné povinnosti dodržovat právní předpisy, včetně těch upravujících vstup a pobyt cizince na území jiného státu, si pak musel i sám žalobce být vědom. Právě individuální okolnosti případu žalobce a podkladové materiály, z nichž vycházel, pak také žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl. Domněnka o absenci vůle žalobce v budoucnu respektovat povinnosti stanovené zákony nebo uložené na jejich základě je s ohledem na předchozí doložené jednání žalobce důvodná, a to bez ohledu, že tohoto svého jednání v žalobě litoval. Podmínky aplikace

zákonného ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu byly u žalobce tudíž naplněny. Argumentace žaloby k výkladu narušení veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců není příhodná, neboť ve věci žalobce nebylo uvedené ustanovení užito.

Ve vydaném správním rozhodnutí žalovaný nespátřuje žalobou namítaný rozpor s mezinárodními závazky ČR; povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců byla žalobci uložena na předem jasně stanovenou dobu, za legitimním účelem a zákonem stanoveným postupem, včetně zajištění možnosti soudního přezkumu. S v žalobě tvrzeným porušením čl. 5 odst. 1 Úmluvy, směrnice UNHCR o zajištění a judikatury Soudního dvora (případ C-534/11, *Arslan*) se žalovaný neztotožňuje. V případě žalobce nelze hovořit o svévolném zbavení osobní svobody. Žalobci bylo zákonně uloženo správní vvyhoštění, resp. s ním bylo zahájeno další řízení o správním vyhoštění, žalobce byl rovněž v souladu se zákonem pobytu cizinců zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců, uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebylo shledáno jako dostatečné k zajištění účelu. Také veškerý postup žalovaného správního orgánu poté, co žalobce projevil v zařízení pro zajištění cizinců svůj úmysl žádat o mezinárodní ochranu na území ČR, byl zcela v souladu s dotčenými právními předpisy.

K námitce žalobce vůči stanovené délce setrvání v zařízení pro zajištění cizinců žalovaný uvádí, že doba, po kterou je žalobce povinen setrvat v tomto zařízení, byla určena v souladu s předmětným ustanovením zákona o azylu. Argumentace možností přemístění do přijímacího či pobytového střediska je pak v přímém rozporu se závěrem o důvodně hrozícím nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce.

Žalovaný trvá na tom, že postupoval v souladu se zákonem a že zjistil skutečný stav věci, tedy že žalobci zcela důvodně a po právu uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 8. 1. 2014 byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č. j. KRPS-7284-7/ČJ-2014-010022, žalobce za účelem správního vyhoštění zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do ZZC Bělá – Jezová. Dne 13. 1. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně.

Dne 14. 1. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil žalobci povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 15. 5. 2014.

Dále bylo zjištěno, že žalobce přicestoval na území České republiky v červnu 2004 za účelem zaměstnání. Dne 7. 1. 2014 byl hlídkou Policie ČR zajištěn, protože nebyl schopen při kontrole prokázat svou totožnost platným cestovním dokladem. Na základě daktyloskopování bylo zjištěno, že žalobci bylo Odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje dne 17. 3. 2011 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod č.j.KRPS-38867/ČJ-2011-010022 s platností na tři roky. Doba k vycestování byla stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci. Žalobce z území ČR nevycestoval a dále pobýval na území ČR. Dne 22. 3. 2011 byl žalobci vydán trestní příkaz za porušování osobní svobody podle §178 odst. 1, 2 trestního zákoníku, kterým byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu dvou let. Rozsudek nabyl právní moci dne 22. 3. 2011 a žalobci byl současně uložen trest vyhoštění z území ČR na dobu 4 let. Dne 10. 8. 2011 bylo žalobci vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění pod č. j. KRPS-105337/ČJ-2011-010022 s platností na 5 let. Zároveň byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 22. 3.2011 do 6. 3. 2018. Soud rovněž zjistil, že žalobce již jedenkrát neúspěšně

žádal o udělení mezinárodní ochrany, a to dne 3. 8. 2011, toto řízení bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím NSS dne 19. 9. 2013.

Ze správního spisu dále plyne, že žalobci byl dne 17. 12. 2013 odcizen cestovní doklad. Krádež dokladu výše jmenovaný nahlásil na OOP Řevnice, ale nový doklad si nevyřídil, protože dle jeho sdělení bylo Velvyslanectví Ukrajiny v Praze z důvodu vánočních svátků zavřeno. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz platný do 24. 12. 2013, ale žalobce území ČR neopustil a od 25. 12. 2013 pobýval na území ČR neoprávněně v rozporu s vydaným správním vyhoštěním. Na území ČR se žalobce zdržuje na chatě v chatové oblasti v obci Řevnice u známého. Pracuje na různých stavbách, ale bez povolení. Na území ČR nemá žalobce žádné rodinné, sociální či ekonomické vazby. Rozhodnutí cizinecké policie o zahájení řízení o správním vyhoštění cizince z ČR a o jeho zajištění jsou ve fotokopii součástí spisového materiálu k řízení o udělení mezinárodní ochrany

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce připouští, že právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území ČR porušoval. Proti skutkovým zjištěním, která byla v tomto směru učiněna, žalobou ostatně ani nebrojí. Namítá však, že žalovaný nezohlednil jiné skutečnosti, jako například délku jeho pobytu na území ČR a nesouhlasí s tím, že by v důsledku svého nelegálního pobytu na území ČR mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. V tomto směru v rozhodnutí žalovaného údajně postrádá jasnou a přezkoumatelnou úvahu o tom, jak žalovaný vyhodnotil zjištěné skutečnosti a jak pojem „*veřejný pořádek*“ vlastně vykládá. Této námitce soud nemůže dát za pravdu, neboť nelze tvrdit, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jaké jednání považoval žalovaný za rozporné s veřejným pořádkem. V tomto směru je odůvodnění sice stručné, což je ale logické a akceptovatelné, jde-li o správní rozhodnutí, jež má být vydáno v krátké lhůtě, nicméně výstižné, pokud za nebezpečí pro veřejný pořádek výslovně označuje nelegální pobyt žalobce na území České republiky a skutečnost, že dosud z území nevycestoval, ačkoli tato povinnost mu již byla opakovaně uložena, a přitom odkazuje na dříve vydaná rozhodnutí a zahájená řízení podle zákona o pobytu cizinců, jež musí být žalobci dobře známa.

V této souvislosti je třeba ještě vyhodnotit otázku, zda důvody uváděné žalovaným *in concreto* skutečně představují nebezpečí pro veřejný pořádek. K argumentaci žalobce rozsudkem rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151 je však třeba připomenout, že uvedený rozsudek se týkal cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění

podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy jako rodinnému příslušníku občana České republiky, resp. občana EU, což není případ žalobce, neboť s ním je vedeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy jako cizinci z tzv. třetí země, jenž není v rodinném či obdobném vztahu k občanovi ČR nebo jiné země EU. V tomto ohledu NSS v citovaném rozsudku v odst. 40 vyslovil, že „[z]atímco obecně u cizinců z tzv. třetích zemí postačí existence důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek, u občana EU či jeho rodinného příslušníka je uložení správního vyhoštění podmíněno tím, že ten veřejný pořádek závažným způsobem již aktuálně narušuje.“ Je tedy zjevné, že standard narušení veřejného pořádku odůvodňující zásah proti rodinnému příslušníku občana ČR či EU je zcela odlišný, než standard, jenž se aplikuje u ostatních cizinců bez privilegovaného postavení, k nimž patří i žalobce. Na případ žalobce tudíž vymezení pojmu veřejného pořádku pro účely § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopadat nemůže.

Soud si je vědom toho, že se svými shora uvedenými úvahami dílčím způsobem odchyluje od závěrů plynoucích z rozsudku NSS ze dne 17. 9. 2013, čj. 5 Azs 13/2013-30. V tomto rozsudku NSS vyslovil, že není žádný důvod, proč závěry konstatované rozšířeným senátem ve vztahu k výkladu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců nevztáhnout i na § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podle NSS je tedy za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu třeba považovat pouze hrozbu takového jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, přičemž je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.

Zdejší soud rovněž vychází z uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu. Souhlasí s tím, že jestliže rozšířený senát tyto závěry formuloval ve vztahu k možnosti vyhoštění rodinného příslušníka občana ČR, přičemž při formulaci tohoto závěru vyšel rozšířený senát zejména ze znění čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, je třeba tyto závěry bez dalšího aplikovat v případě zásahu proti rodinnému příslušníku občana ČR, byť by se udál v režimu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. U ostatních cizinců (bez uvedeného privilegovaného postavení) ovšem podle názoru soudu takové převzetí daných závěrů možné není.

Soud má v dané věci za to, že důvody pro omezení osobní svobody žalobce podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svých chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby žadatel neporušoval či neohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností nenarušoval či neohrožoval fungování orgánů státu. Žalovaný v důvodech napadeného rozhodnutí poukázal na nelegální pobyt žalobce na území a neochotu území opustit. Takovým jednáním žalobce sice nezasahuje do práv a svobod jiných, ale může tím nepochybně zasahovat do řádného fungování orgánů státu, do fungování veřejné správy.

Je obecnou zásadou mezinárodního práva, že každý stát může samostatně rozhodovat o tom, zda na své území vpustí a zda na svém území strpí přítomnost občanů cizích států. Výjimkou z toho je pouze zásada *non-refoulement* tam, kde by cizinci při nuceném návratu hrozilo nebezpečí zvláště závažného nepřijatelného zacházení. Cizinci tudíž nesvědčí žádné ústavně chráněné právo pobývat na území státu, který si to nepřeje.

Jestliže v minulosti žalobce setrval na území státu i poté, co k tomu ztratil oprávnění a dokonce i poté, kdy mu bylo opakovaně uloženo správní vyhoštění (v roce 2011 a v roce

2013), nepochybně tím zasáhl do řádného fungování veřejné správy. Samotná okolnost, že se žalobce nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, sice bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu být nemůže, pokud však tento postup přeroste až do situace, kdy žalobce maří výkon správního rozhodnutí a nejsou zjištěny žádné výjimečné polehčující okolnosti (např. faktické skutečnosti zabránivší již naplánovanému vycestování, spolupráce se správními orgány po opomenutí vycestovat apod.), resp. jsou zjištěny okolnosti přitěžující, kdy žalobce na území ČR páchal další trestnou činnost (byl odsouzen za porušování osobní svobody podle §178 odst. 1, 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody na 6 měsíců s podmíněčným odkladem na zkušební dobu dvou let), je již takové jednání intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku]. Nutno zdůraznit, že žalobce v žalobě hovoří toliko o tom, že na území ČR pobýval nelegálně a pomíjí právě tu závažnou okolnost, že byl již opakovaně vyhoštěn, přičemž právě z těchto okolností žalovaný při svém rozhodování vycházel.

Další žalobní námitka směřovala do rozporu žalobou napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy. Podle žalobce se žalovaný nevypořádal s tím, že zajištění je možné pouze po pečlivém posouzení jeho nezbytnosti v konkrétním případě, na co nejkratší možnou dobu, přičemž je třeba nejprve zvážit možnost použití méně invazivních opatření k dosažení stanovených cílů. Soud však i v tomto ohledu považuje žalobou napadené rozhodnutí za dostatečné, neboť je z něj zřejmé, jaké okolnosti vedly žalovaného k tomu, že přistoupil ke stanovení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Bylo to předně dosavadní jednání žalobce, který nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovených lhůtách z ČR nevycestoval. Je třeba též vzít v úvahu tu skutečnost, že žalobce nemá stálou adresu, a je tedy zřejmé, že již jen doručování písemností by bylo v jeho případě problematické. Soud se proto domnívá, že v případě žalobce nebylo přiměřenější cesty, než jeho osobu zajistit, aby bylo vůbec možné řízení o udělení mezinárodní ochrany efektivně vést. S ohledem na jeho dosavadní chování a jeho osobní situaci není důvodné se domnívat, že by méně závažná opatření splnila účel rozhodnutí o správním vyhoštění.

Opodstatněná není ani výhrada žalobce směřující k době, po kterou byla žalobci stanovena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Výrok žalobou napadeného rozhodnutí odpovídá zcela ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož žalovaný rozhodne o povinnosti žadatele setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně po dobu 120 dní. Lze se pak spokojit i s rozsahem a obsahem odůvodnění, které žalovaný této otázce věnoval, tedy s odkazem na uvedené zákonné ustanovení. Nelze přehlédnout, že toto ustanovení ohledně doby v zásadě žalovanému nedává možnost vlastního uvážení a není tedy třeba vyžadovat rozsáhlejší odůvodňování doby, po kterou má cizinec povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Toto ustanovení je tedy koncipováno jinak než např. v ustanovení § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění a je rovněž její povinností při stanovení doby trvání zajištění zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. V takovém případě se logicky vyžadují úvahy týkající se potenciality správního vyhoštění (srov. např. usnesení NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150). Tento požadavek však nelze automaticky klást také na rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, neboť ohledně stanovení délky této povinnosti je dané ustanovení koncipováno jinak.

Shodně je třeba rozlišovat zajištění, resp. uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a zákona o azylu a zajištění za účelem správního vyhoštění podle §

124 zákona o pobytu cizinců, a to co do podmínek pro použití těchto institutů, které se posléze odráží i v požadavcích na odůvodnění jednotlivých rozhodnutí. V této souvislosti je třeba konstatovat, že obecně platí, že pokud cizinec zajištěný podle zákona o pobytu cizinců, učiní prohlášení o mezinárodní ochraně v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, rozhodne ministerstvo vnitra o jeho případné povinnosti setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování ve lhůtě 5 dnů (§ 46a odst. 2 zákona o azylu). Vydání takového rozhodnutí je zároveň důvodem k ukončení zajištění daného cizince v režimu zákona o pobytu cizinců [§ 127 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců]. Nutno zdůraznit, že aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu je však možná v jiném (užším) okruhu případů [jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek], než je tomu v případě § 124 a násl. zákona o pobytu cizinců [jestliže a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států].

Platí však, že tam, kde by (právě pro užší dopad tohoto ustanovení) nebylo možné postupovat podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu a cizinci uložit povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, lze i po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany ponechat cizince ve stávajícím zajištění v režimu zákona o pobytu cizinců. Takový postup je ale možný jen za podmínek, které plynou z rozsudku ESD ze dne 30. 5. 2013, ve věci C-534/11, *Mehmet Arslan*; tedy, jestliže se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. V tomto případě tedy Policie ČR rozhodne znovu podle § 124 zákona o pobytu cizinců, že důvody předchozího zajištění trvají, přičemž odůvodní, proč považuje žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany za účelovou (podanou pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení) a proč je objektivně nutné pokračovat v zajištění cizince.

V souzené věci ovšem nerozhodovala Policie ČR o zajištění v režimu shora uvedeném, ale rozhodovalo ministerstvo vnitra o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 zákona o azylu, pro jehož aplikaci platí podmínky jiné, přičemž podmínky (a tedy i požadavky na odůvodnění rozhodnutí vydávané v tomto režimu) vyslovené ve věci *Arslan* nelze vztahovat i na toto rozhodnutí.

Je pravdou, že stávající právní úprava je poněkud komplikovanější, ne však zcela nejasná, jak tvrdí žalobce. Ostatně již v řadě případů se soudy této problematice věnovaly (např. hned v rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 90/2011-124, č. 2936/2013 Sb. NSS, ve kterém NSS rozhodoval v návaznosti na závěry vyslovené ve věci *Arslan*).

Lze tedy shrnout, že soud neshledal žádný ze žalobních bodů důvodným a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné. Jelikož soud nezjistil ani jiné vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 13. února 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 13. 2. 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost vyhotovení:
Vlasáková